

סלקו ידיכס מילדו!

להימצא ארבעים ילד חמש שעות בכל יום. אסור לאחר לבוא ואסור להקדים לצאת. הגנת היא אחת הטובות שבתל-אביב, אבל איך תצליח לחנך בבת אחת ארבעים ילד ובהם כמה דבילים? (גם הם נכללים בחובה). ומה התורה שמלעיטים את בתי בחינוך חובה זה? אני מניח ללשונה העברית של הגנת. כבר נואשתי ממצוא גנת היודעת לדבר עברית כראוי. לא נדבר על האין. נדבר על היש. ובכן יש, קודם כל, עירייה. תאמינו או לא תאמינו, התורה הראשונה שהביאה בתי מהגן היתה כי העירייה היא הכל. שמעתי? אני משלם והעירייה נותנת. אפילו סביבון לחנוכה נותנת העירייה.

מלבד העירייה יש שם, כנראה, ציונות מלוא חופניים, ולא אכפת להם שהם "מתק" גים" קצת את העובדות. הקשיבו לזה: פעם היה מקדש על הר ציון. הר ציון? מדוע לא הר המוריה? כנראה (א) מפני שציונות צריכה את הר ציון ו(ב) מפני שהר המוריה הוא מעבר לגבול ואי-אפשר למשוך אליו תורמים. בחגיגת חנוכה הועמדו כל הילדים ורקלמו במקלה, פועים כעדר או כתנועת גזע פאשיסטית: "מלך מלך רע". מסתבר שזה אנטיכוכס אפיפאנס. אלה לכן שם אחרי שחקרתי ועיינתי וחשבתי, אין אני יודע אם אותו אנטיכוכס היה הגרוע ב" מלכים. אמת, הוא רצה לכפות על היהודים התמוגות במרחב. אפשר אין האוריינטציה המדינית שלכם גורסת כגורסת, אבל האם משום כך נעשה הרשע? ואשר לכפייה, נדמה לי שמתתיהו החשמונאי, במעשהו הרא

כ שהיתה אשתי מעוברת, ראיתי כי ב עברה ברחוב היו הבריות שולחים בה מבטי הערכה. כמו אומדים את כרסה. ראיתי כי זוממים הם משהו. אחרי כן, אך נולדה בחי, ראיתי מה כונתם. ידידי הצירי אברהם לבינסון, שעסקו פרסום, הביע אותה בגלוי. הוא פרסם מודעה לעסקו שלו, ובה תצלום ולד מיד עם החלדו (בטרם כורת שוררו), ומתחת לתצלום כתובת: "כל 19 דקות נולד בישראל לקוח חדש". לא אדם אלא לקוח. כלומר, הפשילו את שרולכס, אנשי עסקים ועסקנים, בא לקוח חדש. מהלשכה המרכזית לסטטיסטיקה כבר הודיעו למשרד האוצר: "שים עין. פעוט זה יצטרך לשלם מסים בעוד כך וכך שנים. אל תניח לו שיימלט." ובמשרד הבטחון כבר שיבצוהו לשנתון 1958. בשנת 1975 יהיה להם עוד חייל.

אין אלה דברים בעלמא. שלושה ימים אחרי שגולדה בתי עמדתי להוציא אותה מבית החולים (הלידה בבית-החולים חובה לפי הוראות הביטוח הלאומי), ושם בפתח הבלר, והוא אומר לי: "לפי החוק עליך לרשום אותה". כבר החוק! אני עשיתי את כל המלאכה והם רוצים את הברכה. לשם מה הם צריכים שארשום אותה? תיכף תראו. אמרתי: "גיחא. ארשום". ארשום? הוא כתב, כאילו אין אני יודע לכתוב. ואני רואה (בהחדר) תמיני למדתי לקרוא במהופך כי הוא כתב "ד" — "יהודית". "הי" אמרתי לו, "זה מאין לך?" אמר: "לא יהודית? מה דתה?" אמרתי לו: "בת שלושה ימים! אי זו דת יכולה להיות לה? כשתגדל, אם תרצה דת, תבחר לה דת". מחק זה מה שכתב, וליתר בטחון שמיני ליד המחיקה ראשי תיבות. אבל בתעודת הלידה רשמו פקודי משרד הבריאות "יהודית". רק אחרי ש" אימתי במשפט וערכתי בו ענין את פרקליט המחוז, מחקו בדיו אדומה, כדי ש" תהיה לה תעודת לידה מ" לוכלת. עונש על שאביה חושב. תעודת לידה חדשה לא הוציאו לה.

ואני מוכן להתערב אתכם כי בספרי משרד הבריאות היא רשמה יהודית וכך גם בסטטיסטיקה. כאדם אין היא מענינת או תם, אלא אם מוסיפה היא לאוכלוסיה יהודית בישראל או בעולם או למיעוטים.

יחי כי מלאו לה חמש שנים, מודיעים לי כי חייב אני לרשום אותה למערכת החינוך העירונית. חייב. יודעים אתם, חוק חינוך חובה חינוך. מילא חינוך. אני יכול לעשות לכם חשבון כמה עולה לי חינוך זה. אבל חובה! חובה עלי להעביר את בתי דרך בית-החורשת הזה (ייצור המוני) שמוצריו הסטנדרטיים הם אורחים ממושמיים? האם מתייבים אותי השלטונות לעשות זאת למעני? האם מתכוונים הם לטובת בתי? מי עשוי להיות נשכר מחובת חינוך זאת? הרי לכם, לדוגמא, השעור הראשון שקיב" לה בתי בגן הילדים העירוני.

קראוה לבוא כאחד הימים בשמונה בבר קרי. הלכתי אהה. קיבלו את פנינו כנאום. אהלן! כבר מהרגע הראשון. המשך היה: צריך כסף. ברור? הסוף? לכו ותבואו מחר. נהדר! בכל כשרוני הפדאגוגי לא הייתי מצ" ליה להוגים לבתי דוגמא טובה יותר של "הבוקרא" הביורוקרטי בתוספת הבאלאגאן המיותר של עיריית תל-אביב. רואים אתם? מערכת החינוך העירונית ממלכתית אינה מ' אבדת זמן בעיצוב החניך כארח. לו נתבעתי לשלם את הכסף בעת ההר" שמה (אמנם שילמתי שם, אבל זה היה לי חוד), לו נשלחו לי כל ההוראות שבגאום בתורר הביתה, לא הוכן הגן כראוי כדי שיוכל לקבל את הילדים מיד בבואם — היו הילדים טועים ברושם הראשון שלהם על מהות המוסדות העירוניים ממלכתיים. אבל כך, מבחינה חינוכית היה זה שעור נפלא באורחות ישראליים.

עתה נראה מה הוא גן ילדים זה "חובה חינוך". דרך אגב, הוא נחשב לאחד הטור" בים שבועי! שני כוכים אפלים שבהם חייבים

קרנף מכונית-האמת בכור נברק עליידי רופא הגרון נשאר אדיש

בכור שמואל, שאיבד את כושר דיבורו: "ונכנסתי עם השוטר, שבא אתי מבית-לידה לחדר שבו היה קצין, שאחר כך אמרו לי ששמו בן-ישי. הקצין אמר לשוטר שיצא החוצה ויחכה לי ליד הדלת. ממני הוא ביקש לחתום על גיר לבן, שהיה צריך לה" יות הסכמה מצדידי להיחקר במכונית האמת. סירבתי לחתום. הוא ביקש ממני שאשב, ואמרתי לו כי כואבת לי הבטן. אז הוא נתן לי להריח מבקבוק שהוציא מאיזה מקום, באמרו כי זה יעזור לי. סירבתי. לבסוף ישבתי, ידעתי שלא גנבתי ואין לי ממה לפחד. לחתום לא רציתי, שאולי הייתי מת מהמכוונה.

הקצין קשר לי לרוע אוזה חתיכת בד, שממנה יצא חוט, שהיה מחובר אל מתחת לשולחן שלי. הוא שאל אותי הרבה שאלות, בערך חצי שעה. פתאום הרגשתי שהיד שלי כמו משותקת. אמרתי לו, והוא ענה שעוד שני רגעים נגמור, ובאמת גמרנו. הוא הרי ריד את הדבר ששם לי על היד ואני קמתי ורציתי ללכת אל הדלת. עשיתי שני צעדים באותו כיוון והרגשתי שהראש שלי מסתובב, ונפלתי אחורה.

הקצין בן ישי אמר לי לפתוח ולסגור את כף היד. עשיתי כך וקמתי ללכת, אבל נפלתי שוב, והפעם כבר לא הצלחתי לקום בעצמי.

כאשר התעוררתי, ראיתי שאני שוכב ב" מיטה בבית חולים ועל ידי עומד שוטר מזוין, זה היה בחדר מיון. פניתי אל ה" שוטר ורציתי לשאול אותו מה קרה לי, לא יכולתי לפתוח את הפה. השוטר אמר לי שאם אני אעשה משפט, הוא מוכן להיות ער בשבילי. בבית החולים עשו לי שתי ריקיות, ואחר כך הזמין השוטר מכונית ונסענו משם. לפני שיצאנו קיבל השוטר מכ" תב מהרופא. הייתי עוד שלושה ימים ב" משרת פתח-תקפה ואחר כך החזירו אותי למשטרה בבית ליד. מדי פעם ניסיתי ל" דבר, לא הצלחתי.

"קצין וסמל באו לחקור אותי. כשסיימתי להם את הסיפור, יכלו לדבר, צחקו לי ואמרו שאני ארטיסט וזהו קולנוע. שלחו אותי ל" רופא בבית-לידה והוא הפנה אותי לרופא קופת-חולים בנתניה. הרופא מנתניה שלח אותי לתל-אביב למרפאת זמנהוף אל רופא עצבים. רופא העצבים נתן לשוטר מכתב ותזונתו לבית-לידה. הקצין ביקש ערב והבאתי את חברי שלום אלגזי, שהוא נכה-מלחמה ובעל מוגית שנתן ערבות של 1000 ל" רות בשבילי. עכשיו אני מחכה למשפט, אבל זה כבר לא חשוב לי מה שאני אקבל שם. אני מוכן לשבת 15 שנה בבית הסוהר ורק שאוכל שוב לדבר."

החישבה של אילם. בכור שמואל, שכל הרופאים שבדקוהו סרבו לגלות מה גרם ל" פגיעה החמורה, נלקח השבוע עליידי העולם הזה לבדיקה אצל רופא א"א-אויזן-גרונן ב" נתניה. הרופא, ד"ר אוסקר אינגר, בדק את בכור ביסודיות, קבע כי אין כל פגיעה מ" כנית במערכת הקול. הוא היטט במכשירים שונים בגרונו, אך בכור לא הגיב על ה" גרויים, שכל אדם נורמלי מגיב עליהם ב" עיתות כאלה. ליומתי זאת הצליח הרופא באחת הפעמים, לסחוט ממנו "אה... קצר. לחישה חלשה וכמעט בלתי נשמעת, שיצאה מפיו של אילם.

ידי בעל צעיר, שחי המשפחה שלו נהרסו עליידי בגירות אשתו. כך, על כל פנים, סיפר מקור משטרתי לעתונות.

מטה המשטרה סרב להיענות לבקשה, כי על אף חוסר האמון של הקהל ביעילות המכשיר ובאובייקטיביות שלו, עדיין מייחסת לו המשטרה כוח רב בגילוי נסתרות ואינה מסכימה לנצלו לצרכים הפרוואיים של ה" קול הרחב.

אם ביקש אמנם הבעל המרומה, שהמכוונה תספר לו את האמת על מעללי אשתו, אין לשער שבקשתו היתה באה על סיפוקה. אך עם התחנן לגרום זעזוע לאשתו הבוגדנית, כי אז יש להניח שהדבר היה עולה בידו. כי כמכשיר להפחדה ולגרימת זעזועים נפשיים וגופניים, כבר הוכיחה המכוונה את עצמה פעמים רבות. המקרה האחרון והחמור מ" כולם אירע השבוע, כאשר התלונן תושב מע" ברית שבווע"ע שליד נתניה, כי בעקבות חקירה במכוונת האמת קיבל הלם, איבד את כושר הדיבור.

האיש שנעצר עליידי המשטרה לחקירה כשהוא בריא בהחלט ושוחזר אילם, הוא בכור שמואל (32), לשעבר פועל בנגרית הסוכנות במקום מגוריו. ארבע שנים עבד בכור כפועל פשוט בנגרית וכאשר פוטר יחד עם פועלים אחרים, ממוקם עבודתו, קי" בל רק 240 לירות כפיצויים.

מספר חדשים עבד כפועל בונין בנתניה, אך בכור שמואל, בעל ההופעה הנאה והשי" ער המשורר והמסורק היטב, לא השלים עם עבודה כל כך אפורה ומשעממת, נטש את מלאכת הבנין, החל עוסק במסחר. יום אחד פגש בקולנוע שרון בנתניה את נהג ה" סוכנות היהודית, אליעזר, שהתעניין במע" שיו. כאשר שמע כי הוא מחוסר-עבודה הציע לו אליעזר למכור שמיכות שהוא עצמו יספק לו.

בכור, החשדן מטבעו, שאל את נהגו למקורן של השמיכות, וזה השיב כי הביא אותן מרצועת עזה. בכור הסכים לעיסקה, אך מאחר שלא היה לו סכום כסף מספיק, מסר לו אליעזר את 20 השמיכות הראשונות ללא תשלום. הסכים לקבל את תמורתן רק ל" אחר שיימכרו.

עוד מהרה הצליח בכור להיפטר מן ה" סחורה שנמכרה על ידו במחיר זול מאד. את המשלוחים הבאים, הביא אליעזר במ" כנייתו. כך הועברו מיד אל יד כ-150 שמיכות, ומכרו בזמן קצר יחסית בכל רחבי נתניה.

הכל היה עלול להסתיים בכי טוב, לולא החלה המשטרה להתעניין במקור השמיכות. לכשגודלה לבכור על המשטרה מחפשת את ריו, מיהר להתייצב בתחנת המשטרה בבית ליד, שם נשאר יומיים שלאחריהם הוציא נגדו שופט שלום בנתניה פקודת מעצר ל-15 יום. בינתיים מסרו העתונים 1000 שמיכות נגדו ממחנה הסוכנות בבית ליד.

בכור נחקר שוב ושוב, ולאחר שלא שינה את גירסתו הראשונה בדבר מקורה של ה" סחורה שמכר, נשלח עם ליווי למטה הארצי של המשטרה בתל-אביב. הוא נכנס לבנין המטה בדרך הרגילה. הוצא ממנו על גבי אלונקה כשהוא מחוסר הכרה. על מה ש" התרחש בחדר החקירה עד לרגע בו איבד את הכרתו מספר בכתב ובתנועות-ידיים

והילדים מוסיפים לפעוט: "בא לישראל, את הארץ הוא כבש". סתם שקר. כבש את הארץ אלכסנדר. ואותו קיב" לו היהודים בשמחה. "בא לבית המקדש, שרף את ה" תורה". מאין זה? אני יודע כי אפוסטומוס שרף את ה" תורה, אם כי אין אני יודע מי היה אפוסטומוס ומתי היה. אבל אנטיכוכס?

★ ★ ★

מסתבר שאותו מרד המכבים סולף כדי להתאימו לחינוך חובה זה. ואני כבר יודע מה הרוע הלאומנית שמחזירים בבתי.

תאמרו: הרי גם אתה יכול להשפיע על בתך. יכול אתה ללמד אותה תורה אחרת. ובכן, ראשית, תיקון תורה אינו לימוד תורה. ושנית, הנה מה שקרה: בטרם נכ" נסה לגן הילדיו חנוכה בתי בגן פרטי מ" ציון, אצל גנת נפלאה, אלא שהגנת היא חברת מפלגה. יום אחד באה בתי מהגן ומ" ספרת לי כי הארץ היתה שממה, עד שבאו היהודים והפרייתו. במקרה מצוי אותו גן ילדים במקום שבו היה לפניו פרנס, אחר מאותם פרנסים שהוציאו מוניטין לתפוזי יפן. אמרתי לבתי: "לא כל הארץ היתה שממה. ישבו פה אנשים ועבדו." אמרה לי: "אל תבלבל לי את הראש. כך אמרה ה" גנת ודי".

באנגליה הועמדה אשה למשפט שלוש פע' מים על כי סרבה לשלוח את לידה לבית" ספר ממשלתי. בחנו את הילדים ומצאו כי חונכו ולמדו יותר ממרבית הילדים באותו מחוז. אלא מה? האם לא הניחה למדינה ש" תחקק את צפורניה בילדים, ועל זה כל הצעקה. לכן חינוך חובה.

וכך עד גיל 14, ואם תימצא בתי מוכ" שרת, עד גיל 18. (כפי שאני מקוה) תהיה בריאה, עד צאתה מהצבא, תחונך בתי ברוח מיוחדת מאוד. האם יכול אני להר" ציא אותה מאוירה זאת? ראשית, לא יתנו לי את הכסף. התמיכה בבתי-ספר פרטיים (אם יש כזאת בכלל) אינה שוה כלל להוצאה הפרופורציונית על חינוך הילדים במערכת החינוך הממלכתית-עירונית. כלומר: יקחו ממני את הכסף ובעד חינוך בתי אצטרך לשלם לחוד. אבל לא די בכך. גם על החינוך הפרטי יש פיקוח ממ" לכת, ומחייבים ללמד חומר מסוים. רואים אתם? אני הולדת, סיפחתי, גידל" תי, עמלתי — למענכם!